

Κρούω, ζητώ, αιτώ, δεν θα παύσω να ενοχλώ. Δεν μπορώ χωρίς Εσένα!

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

«Ήμαρτον, Κύριε, δεν τα κατάφερα. Βοήθησέ με. Παράμεινε μαζί μου. Σύ είπες: χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν». Ακριβώς αυτό το έχω καταλάβει. Το έκαμα συνείδησι. Γι' αυτό επιμένω. Κρούω, ζητώ, αιτώ, δεν θα παύσω να ενοχλώ. Δεν μπορώ χωρίς Εσένα! Δεν πρόκειται να φύγω. Εάν δεν βαρύνονται τα ώτα Σου να με ακούουν, δεν θα βαρεθώ και το στόμα μου να φωνάζω. Επιμένω, είναι αλάνθαστος η κρίσι Σου στο να με ανακαλέσης σε μετάνοια. Τούτο το έκανες Σύ, θεία Παναγαθότης, δεν το έκανα εγώ. Ούτε ήξερα τον Θεό, ούτε ήταν δυνατό να τον ανακαλύψω. Σύ, Κύριε, Πανάγαθε, ήρθες και με ευρήκες και με εφώναξες να σε ακολουθήσω. Αυτό το επήρα, το θέλω, το επιθυμώ. Δεν τα καταφέρνω όμως. Γι αυτό επιμένω, θέλω να με βοηθήσης. Πρέπει αυτό πού εχάρησες να μην το απολέσω».

Βλέπετε! Σάς έκαμα μία εικόνα, πώς είναι ο τρόπος της πραγματικής μετανοίας.

Αυτές οι διαθέσεις πρέπει να ευρίσκονται στην ψυχή του ανθρώπου του ευρισκομένου υπό μετάνοια. Εάν αυτό το συνεχίζει ο άνθρωπος πραγματικά, γεννάται μέσα του ένα άλλο είδος θάρρους, το οποίο δεν ε γνώριζε πρίν. Είναι μία

μορφή παρρησίας. Αυτή την παρρησία πού έχουν τα παιδιά προς τον πατέρα τους, την οποία δεν ημπορούν να αποκτήσουν οι υπηρέται και οι υπάλληλοι. Και τούτο γίνεται από το θάρρος αυτό, μέσω του οποίου πολεμά την αμαρτωλότητα και κρατά τον όρο της μετανοίας.

ΓΕΡΩΝ ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΣ

Διδαχές από τον Άθωνα, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 8, γ' Έκδοσις, Έκδοσις Ιεράς Μεγίστης Μονή του Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 1999